

[Justitsministeren.]

det ærede medlem har ingen garanti for, at han ikke gør det — hans overbevisning kan være meget stærk og fast, han kan føle det som en moralsk forpligtelse at søge sit synspunkt gennemført i det omfang, han har magt dertil — hvilken garanti har det ærede medlem så for, at vi ikke står midt i det, jeg er så bange for: at man får en uensartet behandling af landets borgere i ensartede tilfælde, idet man altså i dette specielle område kommer til at stå overfor den situation, at ingen medicinsk-social indikation kan føre frem til indgreb, kun en rent medicinsk indikation? Derfor synes jeg, det ærede medlems argumentation kom til at halte; derfor synes jeg, det ærede medlem ligesom gjorde spillet lidt for let for mig. Det er i virkeligheden det, jeg tænker på, og jeg understreger, at det er disse nuancer i opfattelsen, som ingen lægger skjul på eksisterer, der gør, at vi løber risiko for at få uensartede afgørelser, som er det farligste ved enhver lovgivning af denne art, dette, at borgerne ikke principielt er stillet lige.

Der er talt hårde ord mellem på den ene side lægerne, på den anden side udvalgsflertallet og vel ikke mindst mig; jeg gør mig ikke bedre, end jeg er. Men jeg vil gerne sige, at jeg tror, at når denne situation er afklaret lidt, så skal det nok vise sig, at spørgsmålet løser sig i praksis. Jeg lægger uhyre vægt på, at vi ikke fra lægeligt hold har mødt nogen indsigelse imod indikationerne, og jeg lægger uhyre vægt på — det vil det ærede medlem hr. Kristen Amby også have bemærket — at under forhandlingen med lægerne under det sidste samråd mødte vi en mere udtalt forhandlingsvilje, end de skriftlige udtalelser, vi har fået, har givet udtryk for.

Derfor ser jeg med sindsro frem til, at der vil komme det samarbejde, som er nødvendigt, mellem disse læger og samrådene. Og lad mig tilføje, mere for en ordens skyld, at selvfølgelig er det en fornærmelse blot at ville antyde, at lægerne vil sabotere en af folketinget vedtagen lov.

Lad mig sluttelig sige følgende: det er klart, at der er fremkaldt en ophidselse i dele af befolkningen, fremkaldt efter mit skøn på et fuldkommen falsk grundlag. De protester, jeg har modtaget, viser, at enten

tror folk, der er tale om indførelse af en rent social indikation, eller også er de gået det skridt videre, at de tror — jeg tænker her på henvisningen til den russiske lov af 1920 — vi har sikret kvinden den suveræne ret til selv at bestemme, om hun vil gennemføre sit svangerskab eller ej. Enhver, der har fulgt lidt med på dette område, ved, at derom er der ikke tale. Enhver, der kender disse lovforslag, den behandling, de har fået, de ændringer, de har gennemgået, ved, at det, der her er tale om, er en ajourføring af den hidtil gældende lovgivning. Det er stort set en legalisering af den praksis, der er opbygget på grundlag af gældende lov. Der er ingen revolution i disse forslag, og der er intet spring i udviklingen. Forslagene er, således opfatter jeg det, et forsøg på at begrænse antallet af illegale aborter. Lad mig understrege, at mødrehjælpsinstitutionernes opgave er at hjælpe de svangre kvinder, i første række hjælpe dem til at gennemføre deres svangerskab. Men hvis man ønsker, at kvinder i den situation skal gå til mødrehjælpsinstitutionerne, må disse have mulighed for at hjælpe dem også med det, som de ved deres henvendelse anser for den eneste mulige hjælp, nemlig svangerskabsafbrydelse.

Må jeg minde om — jeg har gjort det før, og jeg siger det specielt til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp — professor Warburgs interessante kronikker i „Politiken“ om disse forslag; professoren sagde, at nogen revolution betød de jo ikke, og han troede, at den praktiske følge højst ville blive, at ca. tusinde hidtil illegale aborter blev legale. Jeg tør ikke stå inde for tallene, professoren vel næppe heller, men jeg vil gerne sige, at bliver det tilfældet, repræsenterer lovforslagene i mine øjne i sig selv en betydelig værdi.

Erna Sørensen: I anledning af de hårde ord, som den højtærede justitsminister rettede til mig, vil jeg meget gerne have lov til at berigtige; jeg er den første til at anerkende vore dygtige embedsmænd og er meget taknemlig for den vejledning, støtte og hjælp, vi har fået, når vi i tide, og jeg kan måske endda sige i utide, har kaldt på embedsmændenes assistance til udformning af ændringer eller tilføjelser til lovforslaget. Jeg har i hvert fald altid haft et